

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19CoCsp/44/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119460748
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:6119460748.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore žalobcu Q. M.,, so sídlom U. S. 4, XXX XX M., E.: XX XXX XXX, zastúpeného V. & Q., V.,, so sídlom W. 8, XXX XX M., proti žalovanej L. S., narodenej dňa XX.XX.XXXX, bytom R. XX, W. U., zastúpenej F. Q. W., advokátom so sídlom Q. X. XXXX/X, XXX XX C., o zaplatenie 29.805,93 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 18. augusta 2020, č. k. 4Csp/10/2020-132, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 19. októbra 2020, č. k. 4Csp/10/2020-169, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku II. - splatnosti peňažného plnenia m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi peňažné plnenie vyplývajúce z rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 18. augusta 2020 č. k. 4Csp/10/2020-132 v splátkach vo výške 1.000,- eur mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci, počnúc právoplatnosťou tohto uznesenia s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. a v súvisiacom výroku IV. z r u š u j e a v rozsahu zrušenia vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom (v spojení s opravným uznesením) konanie v časti o zaplatenie sumy 946,68 eur zastavil (výrok I.), žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 21.828,33 eur s príslušenstvom s tým, že jej túto povinnosť uložil zaplatiť v troch splátkach, pričom 1. splátka vo výške 7.276,11 eur je splatná do 9. mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku, 2. splátka vo výške 7.276,11 eur je splatná do 18. mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku a 3. splátka vo výške 7.276,11 eur i spolu s priznaným úrokom z omeškania je splatná do 24. mesiacov od právoplatnosti rozsudku, a to všetko pod následkom straty výhody splátok a zročnosti celého plnenia v prípade omeškania s plnením čo i len jednej splátky alebo jej časti (výrok II.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok III.), o trovách konania rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 52,82 %, v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia o výške náhrady trov konania, pričom o výške tejto náhrady bude po právoplatnosti rozsudku rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (výrok IV.).

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalobca so žalovanou podpísali dňa 23.05.2017 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, IO. č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej sa žalobca so žalovanou dohodli na poskytnutí úveru vo výške 29.200,- eur. V zmluve boli uvedené podmienky: druh spotrebiteľského úveru: účelový, určený na refinancovanie, výška úveru 29.200,- eur, počet splátok: 96, splátka 481,58 eur, výška poslednej splátky: 484,48 eur, ročná úroková sadzba 12,50 %, fixná, RPMN banky: 13,30 %, priemerná hodnota RPMN na trhu v %: 9,81 %, splatnosť prvej splátky: 15.6.2017, dátum konečnej splatnosti: 15.05.2025, dátum splátky k 15 dňu v mesiaci. Celková výška nákladov:

46.231,58 eur. Z predloženej listiny- stav úveru ku dňu 30.11.2019 vyplýva, že žalovanej bol poskytnutý úver v celkovej výške 29.200,- eur dňa 23.05.2017, žalovaná uhradila riadne a včas splátky splatné do 15.04.2018 (t.j. 11 splátok po 481,58 eur t.j. 5.297,38 eur). Od 15.10.2018 do 11.02.2020 uhradila sumu 310,74 eur úhradou zo dňa 15.10.2018 vo výške 0,25 eur, dňa 19.12.2018 vo výške 60,49 eur, dňa 15.01.20219 vo výške 90,- eur, dňa 16.01.2019 vo výške 50,- eur a dňa 11.02.2019 vo výške 90,- eur. Taktiež žalobcovi hradila dňa 22.02.2019 sumu 0,96 eur, dňa 12.03.2019 sumu 90,00 eur, dňa 09.04.2019 sumu 90,- eur, dňa 10.05.2019 sumu 90,00,- eur, dňa 11.06.2019 sumu 90,- eur, dňa 18.06.2019 sumu 5,91 eur, dňa 11.07.2019 sumu 90,- eur, dňa 09.08.2019 sumu 90,- eur, dňa 10.09.2019 sumu 90,- eur, dňa 17.10.2019 sumu 90,- eur, dňa 12.11.2019 sumu 90,- eur (t.j. celkom 816,87 eur). Žalovaná ďalej uhradila žalobcovi sumu 946,68 eur úhradami, a to dňa 10.12.2019 sumu vo výške 90,- eur, 13.01.2020 sumu vo výške 90,- eur, 10.02.2020 sumu vo výške 90,- eur, 12.02.2020 sumu vo výške 226,68 eur, 10.03.2020 sumu vo výške 90,- eur, 16.04.2020 sumu vo výške 90,- eur, 13.05.2020 sumu vo výške 90,- eur, 10.06.2020 sumu vo výške 90,- eur a 09.07.2020 sumu vo výške 90,- eur. Potom, ako bola dňa 15.01.2019 žalovaná vyzvaná na úhradu omeškaných splátok, v dôsledku omeškania s úhradou záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy žalobca dňa 11.02.2019 vyzval žalovanú k okamžitej úhrade úveru, úver predčasne zosplatnil, ktoré oprávnenie žalobcu vyplýva z bodu 4.6. Zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ďalej z predloženej listiny žalobcu Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 1. štvrťrok 2017 ku dňu 31.03.2017 vyplýva údaj o výške RPMN 9,81% a z listiny predloženej žalovanou Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrťrok 2017 ku dňu 31.03.2017 vyplýva údaj o výške RPMN 9,68%.

3. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou zo dňa 23.05.2017 má spotrebiteľský charakter vzhľadom k tomu, že v právnom vzťahu založenom uvedenou zmluvou vystupovala žalovaná ako spotrebiteľ, ktorá čerpaním úveru uspokojovala svoje osobné potreby a žalobca vystupoval ako podnikateľ poskytujúci uvedenú službu. Spotrebiteľský charakter zmluvy je nepochybný aj tým, že zmluva bola pripravená vopred na formulári vrátane znenia obchodných podmienok bez možnosti zasiahnuť do jej znenia žalovanými ako spotrebiteľmi. Preto na posúdenie daného záväzkového vzťahu aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch.

4. Žalovaná bola názoru, že zmluva zo dňa 23.05.2017 je neplatným právnym úkonom, pretože predmetom úveru bolo refinancovania iných úverov, kde bol odhadovaný zostatok 5.078,55 eur a druhého úveru 15.947,24 eur, ktoré ale boli buď bezúročné a bez poplatkov, pretože je v nich určite aj zmluvný úrok a rôzne poplatky spojené s omeškaním, na ktoré však žalobca nemá nárok a takýmto spôsobom dochádza k obchádzaniu zákona, resp. ku konaniu v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaná v spore zastúpená advokátom rozhodne konkrétne skutočnosti, na základe ktorých sa refinancované úvery považujú za bezúročné a bez poplatkov alebo skutočnosti spôsobujúce neplatnosť zmlúv, na základe ktorých jej boli poskytnuté finančné prostriedky za neplatné však neuviedla, nepodložila žiadnym dôkazom. V odpore len pripustila možnosť, že existujú nejaké okolnosti, ktorých dôsledkom by mohla byť neplatnosť alebo bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Aj keď žalovaná zastúpená advokátom v spore navrhla, aby súd strane žalobcu uložil povinnosť predložiť listiny, advokát žalobcu neuviedol žiadnu okolnosť, ktorá by samotnej žalovanej (zmluvnej strany týchto právnych úkonov) bránila tieto listiny predložiť, je povinnosťou strany podložiť svoje tvrdenia dôkazmi, dôkazy aj predložiť (§ 132 C.s.p.) alebo uviesť, prečo tento dôkaz nemôže predložiť, čo advokát žalovanej neučinil a tak dôkaz riadne v súlade s C.s.p. nenavrhoval, o ktorej povinnosti si musel byť v spore vedomý. Na základe takýchto nedostatočných prostriedkov procesnej obrany strany žalovanej zastúpenej advokátom súd nezistil dôvody neplatnosti právneho úkonu - zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lepšia splátka zo dňa 23.05.2017. Keďže súd zmluvu zo dňa 23.05.2017 považuje za platný právny úkon, je námietka premlčania peňažného plnenia z neplatného právneho úkonu vznesená žalovanou nedôvodná a iné skutočnosti premlčania nároku z tejto spotrebiteľskej zmluvy (§ 54a Občianskeho zákonníka) súd prvej inštancie nezistil.

5. Vzhľadom na ustanovenie § 9 a § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch, súd prvej inštancie zastáva názor, že zmluva, ktorú uzatvoril žalobca so žalovanou dňa 23.05.2017 je bezúročná a bez poplatkov preto, že neobsahuje údaj podľa ust. § 9 ods. 2 písm. z) a to priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú ku dňu podpisu

zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok. Z listiny predloženej žalovanou, a to Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrťrok 2017 ku dňu 31.03.2017 a taktiež z verejne dostupnej stránky Ministerstva financií SR (<<https://www.mfsr.sk/sk/financie/financny-trh/bankovnictvo/spotrebiteľske-uvery/suhrnne-informacie-udajoch-novoposkytnutych-spotrebiteľskych-uveroch-veriteľmi/>>) vyplýva údaj o priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver t.j. ostatný spotrebiteľský úver (neuvedený v r. 1 až 5) nad 6.500,- eur od 5 do 10 rokov (keďže úver poskytnutý na základe zmluvy zo dňa 23.05.2017 vzhľadom na jeho typ nie je ani jedným z typov uvedených v riadku 1. až 5.) 9,68 %, pričom v zmluve je uvedený údaj priemernej RPMN vo výške 9,81 %. Skutočnosti uvádzané stranou žalobcu, že údaj uvedený vo výške 9,81 % je správny, pretože tento vyplýva z listiny Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 1. štvrťrok 2017 ku dňu 31.03.2017 súd prvej inštancie považoval za nesprávne, pretože údaj, ktorý mal byť uvedený v zmluve, je údaj ktorý vzhľadom na ust. § 9 ods.2 písm. z) v spojení s ust. § 21 ods. 2 a § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských sporoch vyplýva z listiny predloženej žalovanou t.j. z údajov o poskytnutých úveroch veriteľmi (t.j. aj fyzickými osobami aj právnickými osobami, ktoré ponúkajú alebo poskytujú spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti) a teda nielen bankami, tak ako uvádza žalobca. Údaj o priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnej k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenej podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok t.j. 9,68 % sa v zmluve nenachádza, a preto v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch sa úver poskytnutý považuje za bezúročný a bezpoplatkov, čo spôsobuje, že veriteľ - žalobca nemôže od žalovanej požadovať úroky a poplatky.

6. V súvislosti s obranou žalovanej, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov i z dôvodu, že zmluva neobsahuje matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN, túto súd prvej inštancie považoval za nedôvodnú, pretože zákon neustanovuje, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má obsahovať i takýto matematický výpočet RPMN a údaje použité pre jej výpočet zmluva obsahuje, a to v jeho základných parametroch úveru (bod 2.2. zmluvy zo dňa 23.05.2017).

7. Z tvrdení žalobcu, ktoré neboli zo strany žalovanej popreté, z listinných dôkazov predložených žalobcom mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaná porušila svoje zmluvné povinnosti tým, že poskytnutý úver riadne nesplácala, na čo bola žalovaná upozornená a žalobca pristúpil 11.02.2019 k zosplateniu úveru. Pretože predložená uzatvorená zmluva neobsahuje náležitosti v zmysle 9 ods. 2 písm. z) vyššie citovaného zákona a v zmluve nie je uvedený údaj (správny údaj) o priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnej k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenej podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok, bolo potrebné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov a žalovaná je tak povinná vrátiť iba istinu úveru, ktorá jej bola poskytnutá, a to v sume 29.200,- eur bez akýchkoľvek úrokov a poplatkov. Z listín predložených žalobcom vyplýva, že žalovaná v čase od 15.06.2017 do 09.07.2020 celkom uhradila sumu 7.371,67 eur a na základe týchto skutočností a zákonných ustanovení žalobcovi patrí právo len na zaplatenie zostatku poskytnutých finančných prostriedkov z úveru t.j. suma 21.828,33 eur (29.200 mínus 7.371,67) spolu s úrokom z omeškania, i a vo zvyšnej časti istiny a poplatkov a úroku žalobu z dôvodov uvedených vyššie (úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov) zamietol. Žalobca má popri dlžnej istine i právo na úhradu úroku z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo zosplatennej neuhradenej istiny úveru od 12.11.2019 do jej úplného zaplatenia v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia Vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z.. Preto uložil žalovanej povinnosť zaplatiť úroky z omeškania v tejto výške zo zostatku nesplateného bezúročného a bezpoplatkového úveru po vyhlásení predčasnej splatnosti (23.591,88 eur) so zohľadnením všetkých jednotlivých úhrad po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru (t.j. po 11.02.2019) a vo zvyšnej časti o zaplatenie úrokov z omeškania žalobu zamietol (žalobca si uplatňoval úrok z omeškania z vyššej hodnoty dlhu). Lehotu na plnenie určil súd podľa ust. § 232 ods. 3 C.s.p., keď dospel k názoru, vzhľadom na zistené okolnosti o osobe žalovanej, že nie je v možnostiach splniť povinnosť uloženú týmto rozsudkom v lehote troch dní (žalovaná spláca dlh čiastočnými úhradami) a určil žalovanej túto povinnosť splniť v splátkach a v dlhšej lehote. Pri určení výšky splátky a času ich plnenia eur súd prvej inštancie prihliadal na výšku peňažného plnenia a možnosti žalovanej, žalovanou navrhovanú výšku mesačnej splátky považoval za príliš nízku (120,- eur mesačne) a je toho názoru, že umožnením plnenia v splátkach v určenej výške nebudú oprávnené záujmy žalobcu ohrozené, keďže v prípade plnenia žalovanej riadne a včas dlh žalobcu bude splnený cca do dvoch rokov, a ak žalovaná

bude v omeškaní čo i len s jednou splátkou, žalobca môže od nej požadovať celé priznané plnenie. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 52 ods. 1 - 4, § 3, § 53 ods. 9, § 565 Obč. zákonníka, § 2 písm. a/, b/, § 9 ods. 2 písm. z/, § 21 ods. 1, 2, § 2 písm. b/, § 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z. z., § 497 Obch. zákonníka, § 517 Obč. zákonníka, § 144, § 146 ods. 1, 2 CSP, o trovách konania rozhodol podľa § 256 CSP (žalobca bol v konaní úspešný v sume 21.828,33 eur, čo predstavuje 73,23 % a žalovaná bola úspešná v zastávajúcej časti 7.030,92 eur, čo predstavuje 23,59 %), žalobcovi s prihliadnutím na zastavenie konania -3,18% patrí náhrada trov konania v rozsahu 52,82 %).

8. Opravným uznesením zo dňa 19. októbra 2020 č. k. 4Csp/10/2020-169 súd prvej inštancie opravil označenie jednotlivých výrokov rímskymi číslicami.

9. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že jeho žalobe vyhovie, uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP. Vytýkal súdu prvej inštancie, že spotrebiteľský úver IO. č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 23.05.2017 považoval za úver bezúročný a bez poplatkov s poukazom na § 9 a § 11 zák. č. 129/2010 Z. z. z dôvodu, že neobsahuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. z/, a to priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný spotrebiteľský úver platnú ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok. Žalovaná predložila súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2017 ku dňu 31.03.2017 z verejne dostupnej stránky Ministerstva financií SR, v ktorom je uvedená priemerná RPMN 9,68%, pričom v zmluve je uvedený údaj priemernej RPMN vo výške 9,81%. Poukázal na znenie § 11 ods. 1 písm. b/, § 9 ods. 2 písm. z/, na dôvodovú správu k nariadeniu vlády č. 141/2014 Z. z. a zdôraznil, že v zmysle § 9 ods. 2 písm. z/ zák. č. 129/2010 Z. z. je údaj o priemernej RPMN pri novoposkytovaných úveroch za príslušný kalendárny štvrtrok, ktoré údaje v zmysle § 21 ods. 2 tohto zákona zverejňuje Ministerstvo financií SR, ktoré zverejnilo priemernú RPMN pri novoposkytovaných úveroch vo výške 9,81% tak, ako je uvedené v zmluve o úvere. Trval na tom, že RPMN a rovnako aj priemerná RPMN je v zmluve o úvere uvedená v správnej výške. Mal za to, že z dôvodovej správy k zákonu č. 141/2014 Z. z. jednoznačne vyplýva zámer zákonodarcu vychádzať pri určení priemernej hodnoty RPMN z údajov zverejnených pre banky a pobočky zahraničných bánk, pokiaľ by zákonodarca uvažoval pri konštrukcii tejto právnej normy o veriteľoch, uviedol by to v znení zákona. Obranu žalovanej považoval za špekulatívnu. Zdôraznil, že žalovaná v podanom odpore spochybňovala správnosť údajov o RPMN s argumentáciou poukazujúcou na priemernú RPMN uzatváranú v období od 16.05.2017 do 15.08.2017, pričom zmluva bola uzavretá podľa údajov za 1. štvrtrok, až následne svoju argumentáciu upravila. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie nezohľadnil, že protiprávny stav vyvolala žalovaná svojím nezodpovedným správaním, je preto absurdné, aby jej konanie bolo v právnom štáte chránené súdnou mocou. Poukázal na odlišné stanovisko F. X. N. v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 547/2012, ako i stanovisko F. R. N. v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 572/2017. Zdôraznil, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno pojať ako obranu pred jeho ľahkomyselnosťou a nezodpovednosťou, je nutné ju interpretovať neutrálne ako akékoľvek iné právne inštitúty. Súčasne namietol použitie ust. § 232 ods. 4 CSP, ktoré umožnilo žalovanej judikovanú pohľadávku zaplatiť v splátkach po 7.276,11 eur, pričom s takýmto rozhodnutím nesúhlasil. Súd prvej inštancie rozhodol bez predloženia akýchkoľvek dôkazných prostriedkov a komplexného zohľadnenia skutkových a právnych okolností danej veci. Pokiaľ súd umožnil splácať pohľadávku takým spôsobom, je možné, že môže očakávať jej uspokojenie až o niekoľko rokov.

10. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania. Uviedla, že zo žiadnej novely zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva, že by sa údaj o priemernej RPMN mal posudzovať podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk, preto odkaz žalobcu na dôvodovú správu k nariadeniu vlády č. 141/2014 Z. z. je bez právneho významu. Pokiaľ by zákonodarca mal v úmysle zmeniť spôsob posudzovania priemernej RPMN, aby sa určovala podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk, výslovne by túto zmenu zakomponoval do samotného zákona č. 129/2010 Z. z. Poukázala na Dôvodovú správu k zákonu č. 129/2010 Z. z., v ktorej sa okrem iného uvádza, že údaje o RPMN za všetkých veriteľov poskytujúcich spotrebiteľské úvery budú v súlade s § 21 zák. č. 129/2010 Z. z. verejne prístupné, veritelia ich budú môcť jednoducho získať a bude možné do zmluvy o spotrebiteľskom úvere doplniť hodnotu priemernej RPMN

ku dňu podpisu zmluvy a spotrebiteľ tak presne bude vedieť, akú zmluvu podpisuje vzhľadom na trhový priemer. Ďalej uviedla, že priemernú RPMN podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk určuje iba Q. M..., ostatné bankové a nebankové subjekty vychádzajú zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch. Poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/161/2018. Trvala na tom, že nesprávny údaj o priemernej RPMN má za následok absenciu údaje o priemernej RPMN, čo v konečnom dôsledku znamená, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov.

11. Ďalšie písomné vyjadrenia stranami sporu podané neboli.

12. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. - splatnosti peňažného plnenia je potrebné zmeniť podľa § 388 CSP a vo výroku III., ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá a v súvisiacom výroku IV. o trovách konania je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátiť súdu prvej inštancie v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol stranami sporu spochybnený vo výroku I., ktorým bolo konanie v časti o zaplatenie sumy 946,68 eur zastavené, a vo výroku II., ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 21.828,33 eur s príslušenstvom (s výnimkou splatnosti priznaného peňažného plnenia), v tomto rozsahu rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a odvolací súd sa ho nedotýkal. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bol výrok II. v rozsahu splatnosti peňažného plnenia a výrok III., ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti (úroky a poplatky) zamietnutá.

14. V danej veci sa žalobca domáhal proti žalovanej zmluvného plnenia vyplývajúceho zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, IO. č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 23.05.2017, na základe ktorej žalobca žalovanej poskytol úver vo výške 29.200,- eur a žalovaná sa zaviazala úver zaplatiť v 96-tich splátkach po 481,58 eur pri úrokovej sadzbe 12,50%, RPMN 13,30%, priemerná hodnota RPMN na trhu 9,81%, so splatnosťou prvej splátky 15.06.2017, dátumom konečnej splatnosti 15.05.2025, s celkovou výškou nákladov 46.231,58 eur. Žalovaná do rozhodnutia súdu prvej inštancie z uvedenej sumy zaplatila žalobcovi sumu 7.371,67 eur, neplnila si riadne svoje zmluvné povinnosti. Tieto skutočnosti neboli medzi stranami sporné.

15. Spornou skutočnosťou medzi stranami sporu zostala otázka, či spotrebiteľský úver uzavretý medzi stranami sporu je bezúročný a bez poplatkov s poukazom na § 9 ods. 2 písm. z/ a § 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z. z. z dôvodu, že nebola správne v spotrebiteľskej zmluve uvedená priemerná hodnota RPMN na príslušný spotrebiteľský úver. Žalobca pri určení priemernej RPMN vychádzal zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 1. štvrtrok 2017, t.j. k 31.03.2017 pri úvere poskytnutom žalovanej vo výške 9,81 %, žalovaná tvrdila, že pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy mala ako priemerná RPMN byť uvedená informácia zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2017, t.j. ku dňu 31.03.2017 vo výške 9,68 %.

16. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru s poukazom na ust. § 9 ods. 2 písm. z/ a § 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z. z. založil na svojom závere, že súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk nepovažuje za správne, pretože údaj, ktorý mal byť uvedený v zmluve je údaj, ktorý vzhľadom na ust. § 9 ods. 2 písm. z/ v spojení s ust. § 21 ods. 2 a § 2 písm. b/ zákona o spotrebiteľských sporoch vyplýva z listiny predloženej žalovanou, a to z údajov o poskytnutých úveroch veriteľmi, t.j. mal byť uvedený vo výške 9,68 %, a pokiaľ bol uvedený v nesprávnej výške 9,81 %, považuje sa úver za bezúročný a bez poplatkov, z ktorého dôvodu žalobu v časti úrokov a poplatkov ako nedôvodnú zamietol.

17. S týmto záverom sa odvolací súd nemôže stotožniť.

18. Podľa § 9 ods. 2 písm. z/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného do 30.04.2018, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2

za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

19. Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch veriteľ je povinný predkladať Ministerstvu financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) a Národnej banke Slovenska údaje o novoposkytnutých a poskytnutých spotrebiteľských úveroch.

20. Podľa § 21 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ministerstvo alebo ním určená osoba zverejňuje na webovom sídle ministerstva informácie z údajov podľa odseku 1.. Národná banka Slovenska na svojom webovom sídle zabezpečí komunikačné prepojenie umožňujúce prístupnenie informácií zverejnených podľa predchádzajúcej vety.

21. Podľa § 2 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

22. Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až l/, s/, z/ a aa/ poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

23. Z citovaných zákonných ustanovení bez akejkoľvek pochybnosti vyplýva, že údaj, ktorý mal žalobca v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť, bola priemerná RPMN uvádzaná žalovanou ako súhrnná informácia o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrťrok 2017, t.j. k 31.03.2017 vo výške 9,68 %. Pokiaľ však žalobca uviedol údaj priemernej RPMN 9,81 %, je potrebné zdôrazniť a odvolací súd považuje túto skutočnosť za významnú, že sa nejednalo o údaj zavádzajúci alebo majúci za cieľ oklamať spotrebiteľa pri uvedení inej priemernej hodnoty RPMN ako uvedená správne mala byť. Jednalo sa o údaj zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytovaných spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 1. štvrťrok 2017, t.j. ku dňu 31.03.2017, ktorý údaj je relevantný pri stanovovaní najvyššej prípustnej výšky odplaty v zmysle nariadenia Vlády SR č. 141/2014 Z. z. ako správne uvádzal žalobca.

24. Je nesporné, že v čase uzatvárania zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi stranami sporu dňa 23.05.2017 zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v § 9 ods. 2 písm. z/ uvádzal ako náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka aj priemernú hodnotu RPMN na príslušný spotrebiteľský úver platnú ku dňu podpisu zmluvy.

25. Uvedené ustanovenie však zo zákona č. 129/2010 Z. z. bolo od 01.05.2018 vypustené a uvedenie priemernej hodnoty RPMN už nie je uvedené ako náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere z dôvodu, že Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere obsahuje úplné harmonizované ustanovenia a členské štáty nesmú zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení Smernice (článok 22 ods. 1), čo bol i prípad ust. § 9 ods.2 písm. z) Zák. č. 129/2010 Z. z.. Tento záver (poukaz na čl. 22 ods. 1 smernice) Súdny dvor EU zdôraznil aj v C-42/15 Home Credit proti Kláre Bíróovej vo vzťahu k rozpisu splátok, nakoľko išlo o úpravu nad rámec smernice a Súdny dvor konštatoval, že to je v rozpore so smernicou. Okrem toho vo vzťahu k skutočnej RPMN Súdny dvor EU vo veci C-453/10 konštatoval, že aj keby v zmluve bola uvedená nižšia hodnota (skutočnej) RPMN, t.j. v neprospech spotrebiteľa, za klamlivú praktiku to možno považovať, len ak je spôsobilý tento údaj zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, čo musí posúdiť vnútroštátny súd.

26. Odvolací súd vzhľadom na uvedené závery zastáva názor, že v prípade uvedenia priemernej hodnoty RPMN žalobcom v zmluve o spotrebiteľskom úvere vo výške 9,81 % namiesto správnej priemernej hodnoty RPMN vo výške 9,68 % pri uvedení skutočnej RPMN vo výške 13,3% a výške úrokovej sadzby 12,50 % sa jednak nejednalo o údaj, ktorý by bol žalobcom vymyslený za účelom podať spotrebiteľovi klamlivú informáciu, ale údaj zverejnený Ministerstvom financií SR ako súhrnná informácia o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk,

jednak uvedený údaj vzhľadom na ostatné dohodnuté náležitosti zmluvy (skutočná RPMN, zmluvný úrok) a rozdiel v správnej a uvedenej hodnote priemernej RPMN 0,13 % nemôže byť považovaný za klamlivú alebo nekalú obchodnú praktiku žalobcu a nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť rozhodnutie žalovanej o tom, či zmluvný vzťah so žalobcom uzavrie alebo nie.

27. Z tohto dôvodu odvolací súd záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, IO. č. XXXXXXXXXXXX uzavretého medzi stranami sporu dňa 23.05.2017 považuje za nesprávny, a preto v tomto rozsahu (výrok III.) rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

28. Žalobca nesúhlasil ani s rozhodnutím súdu prvej inštancie o splatnosti peňažného plnenia, keď povolil žalovanej zaplatať jej dlhu v 3 splátkach po 7.276,11 eur tak, že prvá splátka je splatná po 9-tich mesiacoch, ďalšia po 18-tich mesiacoch, ďalšia po 24-mesiacoch od právoplatnosti rozsudku s tým, že v prípade omeškania s plnením čo i len jednej splátky alebo jej časti nastane zročnosť celého plnenia.

29. Ustanovenie § 232 ods. 3 CSP stanovuje lehotu na plnenie rozhodnutím uloženou povinnosti, pričom základná lehota je tri dni a začína plynúť od právoplatnosti rozsudku. Zákon pripúšťa výnimku z uvedenej trojdňovej lehoty, keď je daná možnosť súdu v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu, čo zahŕňa aj možnosť určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať v splátkach.

30. Umožnenie žalovanej zaplatiť peňažné plnenie v splátkach je vždy zásahom do práva oprávneného (žalobcu) na reálne dosiahnutie priznaného plnenia v primeranom čase. Takýto zásah je vyvážený právom povinnej (žalovanej) na zachovanie dôstojných životných podmienok, pričom finančná situácia žalovanej nie je jediným kritériom pre rozhodnutie súdu o povolení uhrádzať priznané peňažné plnenie v splátkach. Pri stanovení výšky splátok je preto potrebné prihliadať nielen na majetkové pomery žalovanej, ale aj na výšku priznaného plnenia a na ochranu práv a záujmov žalobcu, teda, či zdržaním v plnení súdom priznaného nároku nebudú nad primeranú mieru alebo bezdôvodne dotknuté jeho záujmy ako i na stanovisko žalobcu k návrhu na zaplatať priznaného peňažného plnenia v splátkach.

31. Ak mal súd prvej inštancie za to, že v danej veci je potrebné určiť na plnenie dlhšiu lehotu ako tri dni, resp. povoliť plnenie v splátkach, muselo byť jeho rozhodnutie podložené zistením všetkých potrebných skutočností, ktoré by presvedčivo zdôvodnili záver súdu, že vzhľadom na povahu veci, na priznaný nárok a osobné pomery strán sporu je vhodné určiť, že peňažné plnenie možno uskutočniť v splátkach.

32. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí o povolení zaplatať priznaného peňažného plnenia žalovanej v splátkach vychádzal z jej tvrdení, a dôvodil, že vzhľadom k osobe žalovanej nie je v jej možnostiach splniť povinnosť uloženú týmto rozsudkom v lehote 3 dní, a preto určil žalovanej túto povinnosť plniť v splátkach v dlhšej lehote, keď prihliadol na výšku peňažného plnenia, navrhovanú výšku mesačnej splátky žalovanou (120,- eur mesačne).

33. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná žiadala o zaplatať dlhu v splátkach po 120,- eur mesačne, čo by predstavovalo splácanie takmer 18 rokov, žalobca poukázal na skutočnosť, že dohodnutá splátka úveru predstavovala 481,58 eur a vedel by si predstaviť splátky vo výške 1.000,- eur mesačne.

34. Z obsahu spisu sa javí ako rozumný predpoklad, že žalovaná nemá dostatok finančných prostriedkov, aby priznané peňažné plnenia zaplatila žalobcovi do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu, ktorý predpoklad vyplýva jednak zo skutočnosti, že spotrebiteľský úver, ktorého zaplatať je predmetom tohto konania, je účelovým úverom určeným na refinancovanie iných úverov (je preto predpoklad dlhodobějších finančných problémov žalovanej), jednak žalovaná úver riadne nesplácala (je preto predpoklad finančných problémov i v súčasnosti), požiadala o zaplatať dlhu v splátkach po 120,- eur mesačne.

35. Vzhľadom na uvedené odvolací súd súhlasí so záverom žalobcu v podanom odvolaní, že so splatením dlhu žalovanou, tak ako rozhodol súd prvej inštancie, nesúhlasil, súhlasil však so splátkami po 1.000,- eur mesačne, kedy by splatnosť dlhu žalovanej (čo do istiny) bola v priebehu necelých 2 rokov, čiže do roku 2023, a splatnosť úrokov, poplatkov, úrokov z omeškania by bola do termínu konečnej

splatnosti úveru, t.j. do 15.05.2025, tak ako bolo stranami sporu dohodnuté v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

36. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. v časti splatnosti peňažného plnenia zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia v súlade s návrhom žalobcu.

37. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne posúdiť dôvodnosť žaloby žalobcu v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá, opätovne v tomto rozsahu vo veci rozhodnúť a súčasne rozhodnúť i o trovách prvoinštančného a odvolacieho konania.

38. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).